

BERTÓK LÁSZLÓ

A szeme, szája, az orra, füle

*Mint a távoli csillagra kitett,
várja a múltból jövő jeleket.
De amit észlel, csak gyanús zörejt,
azt is egész testével fogja fel.
A szeme, szája, az orra, füle,
külön-külön mered a semmibe.
S ha egy vak részecske beléakad,
egyik sem riasztja a másikat.
Erőlködik, mind egyedül akar
lenni a fölszámoló hivatal.
Amire a többivel képtelen,
eljátssza, hogy miért igen, ha nem.
Hogy ahány irány, annyi az idő,
s nem a múlt a ma, hanem a jövő.
Hogy mint a táguló gömb belseje,
a pillanat száll millió fele.
S amire vár, a szökött hintaló
ott áll előtte, sarkantyúzható.
S hol ez, hol az pattan rá, s leesik,
s nyalogatja hosszan a sebeit.
S amit külön a fül, a száj, a szem,
jajgatni, azt még tudnak közösen.*

Ahogy még

*Ha csak egy hajszálon, egy hajszál
belsejében, ha csak a külső és a belső
közötti villanásban, a nincs is
leszakadt partdarabján, a mindent
visz a sodrás szavakká betűzésében, tétova
elsuttogásában, ha csak
figyelve a zúgásban elvesző
hullámra, amiben utoljára
látható még, ahogy megy szét
millió felé, s ahogy még
mintha együtt, hogy a szorítás
mintha lüktetés, az
elengedés mintha kötélén,
s mintha még minden szikrában annyi
nehézkedés lenne, hogy visszahullik,
visszakényszeríthető, s csak a széle,
a legtávolabbi, a leginkább
önmaga már, a mindenáron
szökni készülő, csak az nincs többé
sehol, s mintha a leghosszabb, a
legmélyebbre kapaszkodó gyökér,
a sejt magja szakadna ki vele –
ha csak egy
hajszál emlékében, ahol
te döntöd el, mikor.*